

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3076/2019
25.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Основни суд у Врању, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2804/18 од 25.12.2018. године, у седници већа одржаној 25.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2804/18 од 25.12.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2804/18 од 25.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 41/18 од 17.04.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року исплати на име разлике зараде и накнаде зараде од 07.07.2000. године до 30.06.2003. године износ од 51.739,98 динара са законском затезном каматом почев од 11.02.2004. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету И 403/05 исплати на име регреса за 2001. годину износ од 10.628,55 динара са законском затезном каматом почев од 11.02.2004. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету И 403/05 исплати на име регреса за 2002. годину износ од 16.056,46 динара са законском затезном каматом почев од 11.02.2004. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету И 403/05 исплати

на име трошкова парничног поступка износ од 17.874,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.03.2004. године па до коначне исплате. Ставом петим изреке је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за имовинску штету изазавану повредом права на суђење у разумном року у предмету И 403/05 исплати на име трошкова извршења по решењу Основног суда у Врању И 403/05 од 10.03.2005. године у износу од 6.297,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.03.2005. године па до коначне исплате, а ставом шестим изреке је обавезана тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Виши суд у Врању је пресудом Гж 2804/18 од 25.12.2018. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу првом, другом, трећем, четвртном, ставу петом изреке у погледу главног потраживања на име трошкова извршења у износу од 6.297,00 динара и у ставу шестом изреке. Ставом другим изреке је преиначио првостепену пресуду у ставу петом изреке и у погледу одлуке о камати на трошкове извршног поступка тако што је обавезао тужену да тужиљи на трошкове извршног поступка у досуђеном износу плати законску затезну камату почев од 19.01.2018. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате, док је одбио захтев тужиље за исплату законске затезне камате по овом основу за период до 18.01.2018. године као неоснован, а ставом трећим изреке је одбио захтеве парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију тужене.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и други против Србије; предмету Качапор и други против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге).

Стога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Такође, нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права - одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене државе за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, чланова 155. и 172. став 1. Закона о облигационим односима о умањењу имовине (обичној штети) и одговорности тужене за незаконит и неправилан рад њених органа, те одредби члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је сваком гарантовано право на имовину.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о захтеву тужиле за накнаду трошкова поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, јер по оцени Врховног касационог суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни за вођење ове парнице.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић